

ELHUNYT FAILONI DONATELLA ZONGORAMŰVÉSZ (1946-2026)

(Fotocentral: Korponai Tamás)

Failoni Donatella 1946. augusztus 29-én született Milánóban, szülei Sergio Failoni karmester és Klier Kornélia balettművész voltak. 1965-ben érettségizett a Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskola és Gimnáziumban, majd a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen folytatta tanulmányait, ahol Kadosa Pál és Kurtág György növendéke volt. Számos nemzetközi versenyen szerepelt sikerrel.

1973 és 1993 között az Országos Filharmónia szólistája volt. 1991-től 1997-ig a Nemzeti Filharmonikus Zenekar impresszáriója, külügyi osztályvezetője. 2012-ig a Magyar Állami Operaház művészeti főtitkáráként is tevékenykedett. Világszerte koncertezett, olyan művészekkel dolgozott együtt, mint Carlo Zecchi, Claudio Abbado, Ferencsik János vagy Erdélyi Miklós. 1981 és 1991 között négy lemeze jelent meg.

(papageno.hu)

FAILONI DONATELLA ZONGORAESTJE (1975. február 26.)¹

Failoni Donatella szólóestjének műsorát három évszázad alkotásaiból válogatta egybe. Bevezetésként Händel Chaconne-ja, majd Haydnkésői Esz-dúr szonátája szólalt meg; a program centrumát romantikus művek alkották: Schumann Papillons és Schubert Négy impromptu, majd zárószámként Dohnányi C-dúr rapszódija hangzott el. A zongoraművész számára így kitűnő alkalom nyílt arra, hogy biztatóan felfelé ívelő karrierjének újabb eredményeit hallgatóságának bemutassa. Valamennyi kompozíció stílusosan, technikai

¹ Országos Filharmónia Műsorfüzet, 1975/13.

biztonsággal, világos, intellektuálisan megformált előadásban hangzott el. A zongoraművész egyképpen rendelkezik a barokk, a romantikus és a későromantikus zene interpretációs eszközeivel – s ez mindenképpen elismerést érdemel. Hasonlóképpen értékes eleme volt játékának a művek érezhetően alapos, mélyreható ismerete: a legkisebb részletek is a teljes kompozíció, a zenei struktúra egészének organikus alkotórészeként szólaltak meg. Mindez kétségtelenül a művészi pályán megtett út jelentős eredményeit bizonyítja. Ilyen technikai eszközök birtokában azonban a zongoraművésznak talán tudatosabban és – esetleg a tévedéseket is vállalva – kellene törekednie saját, személyes, őszinte hangjának kifejezésére. Ennek a magára találásnak csírái *Failoni Donatella* interpretációjában mindenképpen felismerhetők voltak: művészi mondanivalójának közvetlen kifejezését talán csupán tartózkodó s intellektuális adottságú személyisége akadályozhatta. Az eddig megjárt út ismeretében bízhatunk abban, hogy a zongoraművész a továbbiak során is céltudatosabban halad előre, s a zeneirodalom gazdagságában felfedezi szubjektív mondanivalójának tolmácsolási lehetőségeit. – A szólóest már említett szépségei mellett külön is meg kell emlékezni a Händel-mű barokk monumentalitású építkezéséről, a Haydn-szonáta szellemes-humoros elemeinek adekvát megragadásáról, a Schumann-kompozíció színességéről, Schubert Impromptu-sorozatának romantikus színgazdagságáról s Dohnányi Rapszódijának későromantikus virtuozitást és pompát sugárzó előadásáról. A hangverseny sikere bizonyítja, hogy Failoni Donatella magával ragadja hallgatóságát, s hogy előadóművészetére mindenképpen figyelniük kell.

Sz. Farkas Márta

FAILONI DONATELLA ZONGORAESTJE (1978. március 4.)²

Failoni Donatella – nagy név hordozója – jeles fejlődéséről tett tanúságot a Zeneművészeti Főiskola kistermében rendezett koncertjén. Joggal került bele „A zongorairodalom nagy korszakai” sorozatba – koncertjének színvonala és műsorösszeállításának változatossága jogán.

Sokféle stílusban mutatta meg ezúttal erejét.

Régi olaszokkal kezdte: Galuppi és Cimarosa műveivel. Galuppi, a velencei mester, akinek zsongó álom-költészete oly gyönyörű – világirodalmi

² Országos Filharmónia Műsorfüzet, 1978/13.

fontosságú! – versre ihlette Robert Browningot, szépen és ihletetten szól hozzánk ebben a C-dúr szonátában s bár egy cseppet romantikus fényjátékokat éreztem, főleg az első tétel megszólaltatásában – azért eljött, régi kincseket kínálva, a zenéjével, ciripelésével. S muzsikájával bizonyítva, amit körülbelül száz esztendővel később angol csodálója mondott róla: „A haláltól lepke félhet, de teneked meg nem árt.”

Cimarosától hat szonátát játszott *Failoni Donatella*. Különösen örvendek ennek a Cimarosa-felfedezésnek. Alig ismert harmincegynéhány szonátájából ezt a hatot igen szép hangon, muzikálisan, a törékeny formák játszi felvázolásával szólaltatta meg. Talán egyetlen észrevételem az volna, hogy e kétrészes szonátatételeket érdemes lett volna ismételnie. Oly rövidek, szépségük úgy elsuhan szinte percnyi idő alatt, hogy formai és érzelmi szempontból jelentőségüket növelné – s a hallgató örömét is! – a kétszeri elhangzás.

A műsorra tűzött Beethoven-szonáta három tétele közül a középső lassú tételben, az „Adagio grazioso”-ban volt leginkább érezhető a tartalomközelség, a fiatal báj, a kellem sajátosan beethoveni értelme, amely egyúttal a művészről egyéniségéhez is igen közel áll.

Néhány igen szép jellemképet kaptunk Schumann „Gyermekjelenetek” című sorozatából. Álmodó, lágy, paszellszínekben tündöklő képeket, melyek közül sajátos módon épp a „Träumerei”, az „Álmodozás” volt a legreálisabb. Pompás volt a Kadosa-kompozíció („Kaleidoszkóp, op. 61.) megszólaltatása: ritmusbiztos, erőteljes, ízig-vérig modern szellemű zongorázás!

A műsor befejezéseképpen Liszt Paganini-átirataiból hallottunk két etűdöt. Közülük a „Caccia”, a „Vadászat” címmel is ismert E-dúr etűd megoldása sikerült megbízhatóbb technikai szinten.

Raics István

[Teljes lejátszási lista megtekintése \(34 felvétel\)](#)
© 1998 HUNGAROTON RECORDS LT